

חלק א

דלית תטען כי דחיית בקשתה למידע עומדת בניגוד ליכונה העומדת לה, ככל אזרח, לקבל מידע מרשות ציבורית, ובהתאם לאמור בסעיף 1 לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע"). דלית תטען כי נוסחה הלקוני של ההודעה מורה כי אין טעם אמיתי בבסיס דחיית הבקשה למידע, והרשות מתנערת מחובותיה. טענת הנגד של המדינה תהיה כי מתקיימת אחת מהחלופות שבסעיף 9 לחוק חופש המידע, כפי שנאמר בהודעת דחיית הבקשה. מבין החלופות שבסעיף 9 שיכולות להיות רלבנטיות: החלופה שבסעיף 9(א)(1) – מידע אשר בגילוי יש חשש לפגיעה בבטחון המדינה, בבטחון הציבור או בשלומם של אדם – המדינה תטען כי גילוי הדיונים והעמדות החולקות במשלה עלול להביא להתרופפות המשמעת הציבורית ולהביא להתפשטות המגיפה; החלופה שבסעיף 9(א)(3) – מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות – חלופה זו יכולה להיטען בעיקר בקשר למידע אודות מספר החולים בעיר אשקלון שלטענת המדינה יכול להיות מידע פרטי; החלופה שבסעיף 9(ב)(1) – מידע שגילוי עלול לשבש את תפקוד הרשות – המדינה תטען כי מסירת המידע אודות הדיונים יביא להתרופפות המשמעת בציבור והימנעות משמירה על ההנחיות; סעיף 9(ב)(2) – מידע אודות מדיניות בשלבי עיצוב – המדינה תטען כי המדיניות בשלבי עיצוב כל הזמן; החלופה שבסעיף 9(ב)(4) – מידע בדבר דיונים פנימיים – טענה זו רלבנטית בעיקר לבקשה לקבלת פרוטוקול הדיון; החלופה שבסעיף 9(ב)(8) – מידע על שיטות עבודה שגילוי עלול לפגוע בפעולות חקירה או אכיפה – המדינה תטען כי מסירת המידע תביא להתרופפות המשמעת ולפגיעה בפעולות האכיפה והשמירה על הסדר הציבורי; החלופה שבסעיף 9(ב)(10) – מידע שגילוי עלול לפגוע בצנעת הפרט של אדם שנפטר – טענה שיכולה להיות רלבנטית עם המידע על החולים כולל גם מידע על המתים. לפי סעיף 9(ג), אין נפקא מינה אם העילה לאי גילוי המידע היא בשל המידע המבוקש לבדו או בשל הצטרפותו למידע אחר, ועל כן תטען המדינה כי גם אם חלק מהחלופות רלבנטיות רק לגבי חלק אחד של המידע המבוקש, הרי שיש מקום לדחות את הבקשה כולה על כל חלקיה.

טענה נוספת של דלית, כי הרשות לא שקלה את עניינה של דלית בבקשה למרות שדלית ציינה בבקשה את עניינה האישי ואת האפשרות כי ההחלטה תפגע בפרנסתה, ובכך הפרה את חובתה מכוח סעיף 10 לחוק חופש המידע – חובה הקיימת אף כאשר מתקיימת אחת מהחלופות שבסעיף 9. בשל הודעתה הלקונית של המדינה קשה לדעת האם המדינה שקלה את עניינה האישי של דלית או לא, ודלית תטען כי הדבר לא נעשה. טענת הנגד של המדינה תהיה כי השיקולים הללו נשקלו הגם שהדבר לא בא לידי ביטוי בהודעה הלקונית. טענה נוספת של דלית תהיה כי גם כאשר מתקיימת אחת מהחלופות שבסעיף 9, המדינה חייבת לבחון אפשרות למסור מידע חלקי או בתנאים, לפי סעיף 11 לחוק חופש המידע, וכאשר מסירת המידע איננה כרוכה בהקצאת משאבים בלתי סבירה או ליצור הכבדה ניכרת על הרשות. לטענת דלית, מסירת פרוטוקול הדיון ונתונים על מספר החולים יכולה להיעשות בקלות ואיננה דורשת משאבים או הכבדה על הרשות, ועל כן גם אם ישנה הצדקה שלא למסור חלק מהמידע שביקשה דלית, הרי שהרשות לא שקלה את האפשרות למסור לכל הפחות מידע חלקי אלא דחתה את בקשתה של דלית לחלוטין. המדינה תטען מנגד, כי מלוא המידע שהתבקש על ידי דלית איננו יכול להימסר שכן לגבי כל חלקי המידע מתקיימות החלופות (או חלק מהן) שבסעיף 9. בקשר לחובתה של הרשות להתחשב בעניינה של דלית, מכוח סעיף 10, ובאפשרות מסירת מידע חלקי, לפי סעיף 11, נאמר בפרשת המועצה להשכלה גבוהה כי חובות אלה נובעות מחובתה של הרשות לנהוג בסבירות. נאמר שם כי אין בעובדה שמתקיימת אחת מהחלופות שבסעיף 9 לכשעצמה כדי לשלול את חובת מסירת המידע, ובכל מקרה על הרשות לאזן בין האינטרס של הציבור באי מסירת המידע לבין אינטרס הפרט שבמסירת המידע – דבר שלטענת דלית לא נעשה, והמדינה תטען שכן נעשה.

לחילופין, תטען דלית כי גם אם יתברר כי המדינה לא הייתה חייבת למסור את המידע, הרי שהודעת המדינה לא הייתה כדוין. דלית תטען כי המדינה הפרה את החובה לנמק את החלטתה. בהתאם לסעיף 7(ו) לחוק חופש המידע, החליטה הרשות לדחות את בקשת המבקש, תשלח למבקש הודעה בכתב המפרטת את נימוקי ההחלטה, ותיידע אותו על זכותו לעתור כנגד ההחלטה. דלית תטען כי המדינה לא נימקה את ההחלטה כראוי, שכן לא הצביעה על החלופה הרלבנטית לעמדתה מתוך סעיף 9, והסתפקה בהפניה כללית לסעיף 9 שכולל חלופות רבות ומבלי שניתן לדעת מהו הנימוק האמתי. כמו כן המדינה לא הודיעה לדלית על זכותה לעתור כנגד ההחלטה. חובת ההנמקה קיימת גם בסעיף 2א לחוק לתיקון סדרי המנהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958 (להלן: "חוק ההנמקות") בקשר להחלטה המסרבת לשימוש בסמכות של עובד ציבור, אולם ספק האם הבקשה בעניינינו נחשבת לבקשה לשימוש בסמכות (בקשה רק לקבלת מידע). טענת הנגד של המדינה תהיה כי העובדה שההודעה הצביעה על סעיף 9 לחוק חופש המידע כנימוק לדחיית הבקשה ממלאת את חובת ההנמקה הגם שלא מדובר בנימוק מפורט לגמרי. בקשר לחובת הגילוי מכוח סעיף 2א לחוק ההנמקות, תטען המדינה כי עומדים לה הפטורים שבסעיפים 3(2) ו-3(4) לאותו חוק - כאשר בטחון המדינה מחייב את אי מסירת הנימוקים או כאשר גילוי הנימוקים עלול לפגוע בזכותו של אדם שלא כדוין - המדינה תטען, כאמור, כי מסירת מלוא הנימוקים וחשיפת הציבור לקולות השונים שבממשלה עלולים להביא להתרופפות המשמעת הציבורית. עוד תטען המדינה, כי בכל מקרה לפי סעיף 6 לחוק ההנמקות, אין באי מסירת הנימוקים כדי להביא לביטול ההחלטה. בקשר לתוצאות הפרת חובת ההנמקה, בפרשת התאחדות הסוחרים נאמר כי במקרה של הפרת חובת ההנמקה הרי שעל הטוען כנגד ההחלטה לא מוטל להוכיח את הפגם המהותי שבהחלטה, אלא רק להצביע על היעדר הנימוק, ונטל ההוכחה עובר לרשות ועליה להוכיח כי ההחלטה התקבלה כדוין. נאמר שם כי ככלל הפרת חובת ההנמקה איננה מביאה לבטלות ההחלטה, אלא לכל היותר למתן צו שיפוטי כנגד הרשות על חובתה לנמק. עם זאת, יש לציין גם את עמדתו המנוגדת של זמיר. זמיר עומד על ההבחנה שבין תוצאת הפרת חובת ההנמקה הקבועה במפורש בסעיף 6 לחוק ההנמקות, והמותירה את ההחלטה בתוקף, לבין הפרת חובת ההנמקה מכוח חוק אחר. זמיר מציין, כי כאשר חובת ההנמקה מבוססת על חוק אחר (כמו בעניינינו שהחובה מבוססת על חוק חופש המידע) התוצאה איננה חייבת להיות דומה לתוצאה לפי סעיף 6 לחוק ההנמקות, ובית המשפט יכול להורות על בטלות יחסית (זמיר, הסמכות המנהלית, כרך ב, בעמ' 1302).

נוסף לכל האמור, תטען דלית במסגרת העתירה כי בהתאם לסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, על אף הוראות סעיף 9 רשאי בית המשפט להורות על מתן מידע מבוקש אם לדעתו הענין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה. המדינה תטען מנגד כי באיזון שבין האינטרס שבגילוי המידע לבין הצורך לשמור בסוד את המידע המבוקש גובר האינטרס שבשמירת המידע בסוד, וככל שבית המשפט יבצע את האיזון בהתאם לסמכותו לפי סעיף 17 הוא אמור להגיע לאותה התוצאה.